

Zpívání

Helena Vondráčková

Zas cítím se bezbrannou, nahou,
skleněný lustr už zhas,
jsem tu jen já, můj tichý hlas, mé zpívání.
Na něm nejvíc mi záleží,
teď prosím si světla zhasnout,
já nejsem tou dívkou krásnou, óóó, k dívání.

Na scénu vstupujíc, nechci nic, jen zpívání
a pak si věřím, věřím Vám i svému zpívání.
Střepina která v duši pálí mě i
zvroučňuje můj hlas,
ať se stane něčím, co vás pálí, též co zasáhlo Vás.

Když vcházím k Vám, nemám dech,
jako bych šla po schodech
a pak cítím, jak trému ztrácím zpíváním.
A pak mi jde úsměv sám,
je to štěstí, to není křeč,
nacházím jen společnou řeč v mém zpívání.

Naprosto propadlá tomu svému zpívání,
ctižádostivá, které zbývá už jen zpívání.
V něm lze nacházet všechnu zázračnost,
zármutek i pád,
co je krásnějšího, nežli písni kousek nálady dát.

Střepina která v duši pálí mě i
zvroučňuje můj hlas,
ať se stane něčím, co vás pálí, též co zasáhlo Vás.

Chci k Vám mluvit řečí, kterou skýtá jen zpívání.